

Sygn. akt: III AUa 1300/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Padarewska - Hajn

Sędziowie: SSA Ewa Naze (spr.)

SSA Jacek Zajązkowski

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2013 r. w Łodzi

sprawy **S. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 14 czerwca 2012 r., sygn. akt: VIII U 834/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1300/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 27 stycznia 2012 roku i przyznał S. G. prawo do emerytury poczynając od dnia 23 stycznia 2012 roku.

Powyższe orzeczenie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

S. G. urodził się w dniu (...)roku.

Od 01 lipca 1971 roku do 28 lutego 1999 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) spółce z o.o w G. w pełnym wymiarze godzin. W okresie od 01 lipca 1971 roku do 31 grudnia 1985 roku wnioskodawca pracował na stanowisku ślusarza przy remoncie wewnątrz cystern, natomiast od 01 kwietnia 1997 do 23 kwietnia 1998 roku na stanowisku maszynisty sprzęzarek przy bezpośredniej obsłudze sprzęzarek. Okresy te zostały uznane przez ZUS jako praca w szczególnych warunkach.

W latach 1990 - 1993 wnioskodawca pracował na cały etat jako wulkanizer. Pracę wykonywał na oddziale podwoziowym. Do jego obowiązków należało wytwarzanie elementów z gumy -

kauczuku. Były specjalne prasy, które wypełniało się gumą po czym wstawiane były do pieca i podgrzewane do 200 stopni. Cykl podgrzewania trwał przez około pół godziny, w zależności od grubości gumy. Po podgrzaniu wnioskodawca wyjmował z pieca formy, rozkładał kokile i usuwał wylewki, które powstawały na skutek podgrzania. Na hali było zawsze gorąco, unosiły się opary. Na oddziale były dwa takie piece i zawsze pracę wykonywało dwóch wulkanizerów. Wnioskodawca wykonywał w ten sposób różne elementy kauczukowe (uszczelki, przewody, łączenia), potrzebne do pojazdów montowanych w Przedsiębiorstwie. Była to praca przez 8 godzin dziennie. Do pracy tej wnioskodawca został skierowany przez W. R. - przełożonego- na początku lat dziewięćdziesiątych. Zakład pracy przechodził wówczas reorganizację.

W aktach osobowych wnioskodawcy nie ma informacji o przeniesieniu go na stanowisko wulkanizera, natomiast w drugiej połowie 1990 roku zaczęto go przenosić do różnych Wydziałów, uzasadniając to potrzebami produkcji. Jako stanowisko pracy, w aktach osobowych widnieje stanowisko montera.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy powołując się na treść art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004 roku Nr 39, poz. 353 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) uznał odwołanie za uzasadnione bowiem w ocenie Sądu wnioskodawca wykazał 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że w latach 1990-1993 wnioskodawca był wulkanizerem, a zatem wykonywał pracę w warunkach szczególnych określonych w wykazie A Dział IV punkt 20 i 21 w/w rozporządzenia (produkcja i przetwórstwo wyrobów gumowych). Jednocześnie Sąd podkreślił, że nie ma potrzeby określania dokładnego czasokresu pracy, bowiem wnioskodawcy brakuje zaledwie 3 miesiące do 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a świadkowie oceniają go na 2-3 lata, zaś sam wnioskodawca na ponad 3 lata.

Na marginesie Sąd Okręgowy podniósł, że otrzymując w 2003 roku z zakładu pracy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wnioskodawca miał wpisany ponad 15 letni okres tego rodzaju pracy, z tym, że nie jako wulkanizer i w innych czasokresach. Nie przypuszczał wówczas, że rok później, z mocą od dnia 1 lipca 2004 roku, wejdzie w życie art. 32 ust. 1a ustawy, zgodnie z którym, przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał, po dniu 14 listopada 1991 roku wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Bezspornym jest, że wnioskodawca przebywał długotrwale na zwolnieniu lekarskim, które zostało mu odliczone przez ZUS w okresie 1.04.1997r. - 23.04.1998r.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją organ rentowy zarzucając naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (t. jedn. Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227) poprzez ustalenie, że odwołujący się spełnił ustawowe przesłanki do nabycia emerytury.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji, sporządzonej bez uprzedniego zapoznania się z ustnymi jak i pisemnymi motywami rozstrzygnięcia (żadna ze stron nie wniosła o sporządzenie uzasadnienia) organ rentowy podniósł, że nie zgadza się z powyższym rozstrzygnięciem, bowiem jego zdaniem ubezpieczony nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Odnosząc się do spornego

okresu pracy ubezpieczonego na stanowisku wulkanizatora organ rentowy podniósł jedynie, że wnioskodawca posiada świadectwo pracy w warunkach szczególnych wystawione przez zakład pracy w dniu 18.04.2003 roku, którego treść wyraźnie wskazuje jakie okresy pracy są pracą w warunkach szczególnych. Wnioskodawca nie kwestionował jego treści, ani nie wnosił o sprostowanie.

Dodatkowo organ rentowy podniósł, że nie było możliwe zaliczenie ok. 9 miesięcy przebywania wnioskodawcy na zwolnieniu lekarskim w okresie od 1.04.1997 do 23.04.1998 r. bowiem okresu takiego nie wlicza się do okresu pracy w warunkach szczególnych.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 9 kwietnia 2013 roku pełnomocnik organu rentowego poparł apelację argumentując jak w środku zaskarżenia (nagranie rozprawy, płyta CD -7m,3s-7m,26s- k.50).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona, bowiem Sąd pierwszej instancji w sposób uprawniony przyjął, że wnioskodawca spełnia wszystkie wymagane prawem przesłanki do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury, znajdujące uzasadnienie w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy i treści obowiązujących i powołanych w uzasadnieniu wyroku, przepisach prawa materialnego.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie zaś z treścią § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Pracą w warunkach szczególnych jest przy tym praca świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach wskazanych w załączniku A do rozporządzenia z 7.02.1983r. (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Bezspornie, organ rentowy uznał za udowodniony okres 14 lat 9 miesięcy i 18 dni pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, wykazanych w świadectwie pracy z dnia 18 kwietnia 2003 roku wystawionego przez A. G. Sp. z o.o w G..

W sporze pozostawała jedynie praca ubezpieczonego w charakterze wulkanizera w latach 1990-1993 w A. G. Sp. z o.o w G..

Dla wyjaśnienia charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w spornym okresie Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z zeznań świadków oraz wnioskodawcy, których zeznania skonfrontował z załączonymi do sprawy dowodami w postaci dokumentów w szczególności świadectwem pracy wystawionym przez pracodawcę odwołującego z dnia 18 kwietnia 2003 roku i na tej podstawie, wyprowadził trafny wniosek, iż ubezpieczony był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze wulkanizera, do którego obowiązków należało wytwarzanie elementów z gumy – kauczuku, a która to praca wymieniona została w **wykazie A Dział IV punkt 20 i 21 w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.)**.

Powyższych wniosków Sądu Okręgowego nie podważają zarzuty organu rentowego, który w sposób polemiczny kwestionują prawidłowe ustalenia sądu pierwszej instancji w zakresie wykonywanej pracy przez wnioskodawcę w spornym okresie. Swoje twierdzenia organ rentowy wywodzi jedynie ze świadectwa pracy ubezpieczonego, pomijając w zarzutach apelacji fakt przeprowadzonych dowodów w postaci przesłuchania świadka i wnioskodawcy na okoliczność wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych. Ponadto organ rentowy nie postawił zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c., a z treści uzasadnienia, także nie da się - oprócz wyrażonego odmiennego stanowiska - określić jakie kryteria sędziowskiej oceny dowodów zostały naruszone.

Owszem z materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony nie kwestionował i nie prostował wystawionego mu świadectwa pracy w warunkach szczególnych przez A. G. Sp. z o.o w G.. Jednakże wnioskodawca nie przypuszczał, że ustalony świadectwem pracy okres 15 lat pracy w warunkach szczególnych, nie będzie wystarczający z uwagi na dodany rok później, od dnia 1 lipca 2004 roku, art. 32 ust.1a ustawy, zgodnie z którym, przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał, po dniu 14 listopada 1991 roku wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Ostatecznie ubezpieczonemu zabrakło niespełna 3 miesiące do wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Tymczasem przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że w latach 1990-1993 wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych także na stanowisku wulkanizera. Wprawdzie z dokumentacji pracowniczej, ani z zeznań świadków i wnioskodawcy nie da się precyzyjnie ustalić okresu pracy wnioskodawcy na stanowisku wulkanizera, to jednak zgodzić należy się z Sądem Okręgowym, że przy brakujących jedynie 3 miesiącach pracy w warunkach szczególnych nie jest to istotne, bowiem z materiału dowodowego wynika, że jest to okres ok. 2-3 lat.

W związku z powyższym w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji wszechstronnie rozważył zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz dokonał jego prawidłowej oceny, nie przekraczając granic wyznaczonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. W sposób uprawniony, przyjął Sąd orzekający iż wnioskodawca udowodnił okres 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, a zatem spełnia warunki do przyznania mu prawa do dochodzonego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.